

Ingeborg Reifslund Thomsen.]

medicinudgifter, og at de små landsygekasser med de få medlemmer hidtil overhovedet ikke har ydet noget bidrag til medicin, medens de store sygekasser overalt er godt med, hvor det gælder tilskud til medicin, både den betydningsfulde og den såkaldte anden medicin.

Det kan kun hilses med glæde, at der nu skabes en større ensartethed for sygekassemedlemmerne, uden hensyn til hvor de bor og hvilken sygekasse de er medlem af, samtidig med at de altfor omfattende medicinudløb skæres bort. De truede med at ødelægge sygekassernes økonomi.

I de sidste 20 år er medicinudgifterne i vor sygekasse hjemme steget til det 4-dobbelte, den almindelige lægehjælp til det 3—4-dobbelte, og dertil kommer tandlægeudgifterne, som er uforholdsmæssigt store, fordi skoletandplejen er af ret ny dato; endnu er der altfor mange børn med forsømte tænder. Overfor disse store udgifter står et medlemstal, som kun er forøget med en trediedel.

Selvom sygekasserne får statstilskud og en del kasser også et kommunalt tilskud, kunne de stigende medicinudgifter ikke i længden bæres uden en betydelig kontingentforhøjelse.

Når lovforslaget nu indeholder dispensationsbestemmelser med hensyn til visse arter af den såkaldte anden medicin, som en sygekasse ikke skal, men kan give tilskud til, skulle der være taget rimeligt hensyn til de langvarigt syge.

De mange nye epokegørende lægemidler, der så ofte omtales og berømmes i aviserne, giver mange mennesker anledning til at plage deres læge til nu at prøve noget nyt. Men er medicinen først i hus, så har de i mange tilfælde allerede tabt interessen for den, fordi de altid træffer sygdomsinteresserede kvinder, der anbefaler noget helt andet. Denne overdrevne interesse for medicin må være en privatfornøjelse, som kasserne ikke kan tage sig af.

Det bliver sundhedsstyrelsen, der får ansvaret for og forhåbentlig æren af den rigtige placering og gruppedeling af de mange slags medicin.

I denne forbindelse vil jeg gerne henlede opmærksomheden på ikke blot de helbredende, men også de forebyggende medikamenter. For nogle år siden blev der gjort et stort arbejde for at udbrede kendskab til vitaminol, og dette uddeltes til børn på rationeringskort. Sundhedsplejersker og skolelæger gør nu et stort oplysende arbejde for at lære mødrene at give deres

børn et tilskud af levertran i vintermånederne. Medens man ikke kan få børn til at tage vitaminol og ikke kan få dem til at tage torskelevertran, tager børnene gerne de lidt dyrere levertranpiller, men hvis man ikke henfører levertranpiller til den „betydningsfulde medicin“ og på anden måde sørger for at gøre denne medicin billigst mulig, vil børnene i mange tilfælde ikke få de levertranpiller, der er så vigtige for dem. For en familie med 4—5 børn vil udgiften beløbe sig til ca. 50 øre daglig, det er 15 kr. om måneden, og det er for dyrt. Hvis sygekasserne ikke træder hjælpende til, vil de børn, der trænger mest, simpelthen ikke få det og som følge deraf blive mere modtagelige for virkelige sygdomme. Bortset fra sorger og bekymringer bliver det dyrere at helbrede end at forebygge sygdomme. Jeg håber, man vil tage dette under overvejelse.

De nye tilføjelser til § 18 og § 22 bygger på de erfaringer, der er indhøstet i løbet af de sidste 10 år, kendsgerninger, som ikke kan afvises, og de bygger på en enig opfattelse hos sundhedsstyrelse og sygekasser. Derfor tror jeg også, mit parti trygt kan anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse.

Chr. Nielsen: Bortset fra den forbedring, lovforslaget indeholder, og hvorefter alle sygekasser for fremtiden bliver forpligtet til at yde hjælp til bestemte kategorier af medicin, er det reelle i lovforslaget, at de mange sygekassemedlemmer, som hidtil har haft fuld medicinhjælp, nu bliver betydelig ringere stillet. På en række områder unddrages medicin tilskudsberettigelse. Det gælder bl. a. hostesaft og hovedpinepulvere, og resultatet er, som det er anført i bemærkningerne, og som ministeren også var inde på her i dag, at man anslår, at sygekasserne vil opnå en årlig besparelse på omkring 10 mill. kr. Der er altså reelt tale om at vælte en byrde på 10 mill. kr. over på befolkningen. Jeg synes, det var så rigtigt, som det blev sagt i folketinget, at i betragtning af det danske klima er bl. a. en ting som hostesaft en overordentlig vigtig og uundværlig medicin, og når man borttager tilskud til denne medicin, opnår man ikke det, man har antydnet, at forbruget vil dale, men man opnår ene og alene, at forbrugerne kommer til at betale det hele selv.

Begrundelsen for dette tilbageslag i social henseende angives at være sygekassernes anspændte økonomi. Men det forekommer mig, efter at jeg har gennemlæst de-